WZC Grootenbosch

editie uitbraak Covid-19

SAMENwerkingsverband OUDERenzorg waasland

WOONZORGCENTRUM Grootenbosch
Oude Zandstraat 97 9120 Beveren
Tel.: 03 750 28 20
E-mail: info@wzcgrootenbosch.be
www.wzcgrootenbosch.be

Je bent sterk
Sterker dan je ooit had gedacht
Sterker dan de sterkste boom
Oneindig is jouw kracht

Inhoudstafel

Ons verhaal	4
We herdenken	12
Getuigenis van familie	14
Getuigenissen van collega's	16

Maak kennis met onze vernieuwde huiskrant.
Ideeën voor interessante artikels? Laat het ons weten!

Werkten mee aan dit nummer:

Daisy Buytaert - Ergotherapeut
Michael Glibert - Ergotherapeut
Ruth Buggenhout - Animator
Miet Vercauteren - Pastoraal animator
Kirsten Van Goethem - Zorgkundige/ animator
Ann Maes - Dagelijks verantwoordelijke

Verantwoordelijke uitgever: Hilde Servotte

Ons verhaal

Een jaar geleden stond de wereld op zijn kop.

Het Covid virus verscheen ten tonele en hield al snel ook België in zijn macht.

Mensen werden ziek. Kranten, radio en televisie overdonderden ons met cijfers, schrijnende taferelen en weinig hoopgevende berichten.

Waar een goede handhygiëne en afstand houden initieel volstonden; werden deze al snel aangevuld door maatregelen als het dragen van mondmaskers, het instellen van een avondklok en het sluiten van horeca en niet essentiële winkels.

Het sloeg in als een bom. België in lockdown. Ongezien!

12 Maart 2020. Een dag die we niet snel zullen vergeten.

12 Maart. De dag dat ook woonzorgcentra getroffen werden en de deuren moesten sluiten. De dag die ervoor zorgde dat we een “warm welkom” moesten vervangen door een koele “u mag er niet in”. De dag dat we noodgedwongen dagelijkse bezoekers en sympathisanten aan de deur moesten laten staan en we overspoeld werden door heftige reacties van onmacht en onbegrip.

Die dag was de start van een verwarrende, vreselijke periode die gekleurd werd door wisselende berichtgevingen en nog sneller wisselende regelgevingen.

Kappers, pedicuren, kinesitherapeuten,… werden uit het rusthuis verbannen; maar om het de bewoners zo aangenaam mogelijk te blijven maken werden snelcursussen gegeven, takenpakketten uitgebreid en aangepast;… alles om het voor onze bewoners toch zo aangenaam mogelijk te maken.

We gingen er immers allen van uit dat het ‘maar’ enkele weken op onze tanden bijten was. Maar weken werden maanden en al snel snakte iedereen naar de zomer, naar de zon. Want de komst van het mooie weer zou hopelijk het einde van de pandemie inluiden.

Het werd zomer. Het werd beter. De cijfers daalden, regelgevingen werden voorzichtig versoepeld en mensen konden ademen (letterlijk en figuurlijk). Het deed iedereen zichtbaar deugd.

Was het voorbij?

Het bleek stilte voor de storm want het einde van de zomer bracht ook het einde van de adempauze.

Het aantal besmettingen ging opnieuw de hoogte in en ook in Grootenbosch lag het gevaar terug op de loer.

Om de bewoners te vrijwaren en de nodige zorgen op een goede en correcte manier toe te dienen moesten de deuren opnieuw op slot. Wat begrijpelijkerwijs opnieuw zorgde voor onmacht, onbegrip en angst.

De tweede golf was een feit. Maar we hadden de eerste verslaan, dus door samen te zorgen voor elkaar konden we deze ook wel aan.

Ondertussen sijpelden ook hoopvolle berichten uit de wetenschap door. Er was een vaccin tegen het virus in ontwikkeling. Een vaccin dat ervoor zou zorgen dat we het “nieuwe normaal” terug kunnen omruilen voor normaal en mondmaskers en 1.5m achterwege kunnen laten.

De berichten over het vaccin gaven ons de kracht om door te zetten en deden ons stiekem dromen van wat snel zou komen. Gezellig uit eten gaan; mensen ontmoeten of gewoon een deugddoende knuffel… dat is toch wat we allemaal wilden. Dat werd onze prijs aan de eindmeet, daarvoor moesten we doorzetten.

Opnieuw werden weken, maanden en naderden de feestdagen.

Tegelijkertijd kwamen er meer hoopgevende berichten over het vaccin en de vooropgestelde planning en we maakten ons sterk dat wij in Grootenbosch de eindmeet konden halen zonder kleerscheuren. Wij zouden de pandemie zijn doorgekomen zonder besmettingen; zonder verlies.

Tot plots 23 december.

De dag dat de klok in Grootenbosch leek stil te staan.

De dag dat het noodlot toesloeg. De dag dat het virus kans had gezien om op de valreep ook bij ons binnen te dringen.

We kregen te horen dat één van onze vaste collega's op afdeling "de Taxus" positief testte op het Covid-19 virus. Bewoners en personeel van afdeling "de Taxus" werden gescreend en uit voorzorg werden onze bewoners in quarantaine gehouden. Dit betekende dat ieder uit voorzorg op de kamer moest blijven en daar ook moest eten. Ook bezoek mocht uit voorzorg niet langer komen. De feestdagen waren op slag iets minder feestelijk.

Op 26 december volgde nieuws dat niemand wilde krijgen. Een bewoner van "de Taxus" testte positief op het virus. De bewoner werd verhuisd naar de cohorte afdeling van woonzorgcentrum het Heilig Hart in Sint-Niklaas en alle bewoners en personeelsleden werden gescreend op 28 december. Uit voorzorg werd het bezoek voor heel de voorziening uitgesteld tot we alle resultaten hadden.

Om eventuele verdere verspreiding van het virus tegen te houden, werden de bewoners in druppelcontactisolatie (quarantaine) geplaatst.

9 maanden was het ons gelukt om Grootenbosch vrij te houden van het verdoemde virus. 9 maanden... tot 27 december. Uit de gedane screeners bleek dat nog 2 bewoners positief testten en ook zij verhuisden naar de cohort zone in Sint-Niklaas.

Het was dan ook met een bang hartje dat we verdere screening deden en in ons hoofd voorzagen we al het ergste.

Eén voor één kwamen de resultaten binnen. De ene na de andere bewoner of medewerker bleek positief. Er leek geen einde aan te komen. Het bracht ons even van slag.

Afdelingen "de Linde" en "de Amber" werden het hardst getroffen.

Ondanks alle inspanningen sloeg het virus toe op de volledige voorziening. Uit de testresultaten bleek dat nog 16 bijkomende bewoners en 7 medewerkers besmet waren. Dit bracht het totaal op 19 besmettingen bij de bewoners, verspreid over de 3 afdelingen.

Om een verdere uitbraak te vermijden, moest er snel gereageerd worden en probeerden we ‘positieve’ en ‘negatieve’ bewoners van elkaar te scheiden. Een interne verhuizing drong zich op. Met de hulp van onze andere woonzorgcentra konden we én onze bewoners de nodige zorg blijven geven én de bewoners verhuizen.

Binnen onze voorziening hadden we nu onze eigen cohorte/isolatie-afdeling in blok A. De B-blok was voor onze negatief gescreende bewoners. Op die manier krijgen we 3 tijdelijke afdelingen die met elkaar verbonden waren door de noodtrap. Het was ook via deze weg dat het personeel hun afdelingen konden bereiken. In plaats van een horizontale werking, schakelden we over naar een verticale werking.

Intern betekende dit een hele ommezwaai. Elke zone had zijn eigen teams. Iedereen bleef op de eigen afdeling werken en ook tijdens de pauze bleef men op de eigen afdeling. Al gauw leek de A blok van ons woonzorgcentrum op een ziekenhuisafdeling. Onze verpleegkundigen stonden immers in voor de volledige medische opvolging en het parametreren van de bewoners. Samen met de hoofdverpleegkundige stonden ze ook dagelijks in contact met de familie van de getroffen bewoners.

Deze interne verhuis was voor onze bewoners niet gemakkelijk maar wel noodzakelijk. Alleen op deze manier konden we de getroffen bewoners beter en gericht de nodige zorgen toedienen en beschermden we diegenen die van het virus gespaard bleven.

Omdat we voor de veiligheid iedereen beschouwden als positief; werd er gewerkt met strikte quarantaine maatregelen. Een FFP2 masker, een gelaatsscherm, medische schort en handschoenen behoorden tot onze standaard werkuitrusting.

Onze gang zag er uit als een afvalverzamelstraat. Want elke kamerdeur was voorzien van een zak voor vuil linnen; een afvalzak en op de gang stonden meerdere medische afvalcontainers voor het verzamelen van lichaamssappen. Dit alles om besmettingsgevaar te vermijden.

Na 7 dagen werden bewoners en personeelsleden opnieuw gescreend. Hierbij werd rekening gehouden met de incubatietijd. Dit is periode tussen de besmetting en het opduiken van de eerste klachten.

Ondertussen liepen personeelsleden de benen vanonder hun lijf om iedereen tijdig de nodige verzorging te geven. De directie deed ondertussen hun uiterste best om te zorgen dat de bestaffing kon worden opgetrokken. Iedereen draaide extra uren. De gekregen externe hulp was meer dan welkom.

31 december. Een zwarte dag. We moesten afscheid nemen van onze eerste bewoner die er niet in geslaagd was het coronavirus te overwinnen.

“We dachten dat we wisten wat het virus inhield maar je weet nog niets tot je er zelf mee geconfronteerd wordt.” is hoe een personeelslid het omschrijft.

Iedereen probeerde zo snel mogelijk zijn weg te vinden in deze nieuwe werking, maar dat bleef niet lang duren. Uit de screening van 4 januari kwamen weer meerder besmettingen naar boven. Op afdeling de Amber en Linde kwamen er16 positieve bewoners bij en ook 6 medewerkers waren besmet met het virus.

Opnieuw moesten we ons heroriënteren en onze werking aanpassen. Door het blijven inzetten op het splitsen van besmette en niet besmette bewoners hoopten we dat na verloop van tijd het aantal besmettingen zou uitdoven.

Zo werd afdeling “de Amber” samen met “de Linde blok A” volledig ingericht als cohort zone. Omdat op de Taxus geen verdere besmettingen waren bleef deze afdeling zoals hij was. Op afdeling “de Linde blok b” kwam een transitzone. Hier verbleven negatief gescreende bewoners van afdeling “de Linde” en afdeling “de Amber.”

Onze cafetaria werd ondertussen omgevormd tot een wassalon waar familieleden van onze bewoners op “wasdag” vuile was konden ophalen en propere was afleveren. Aan de hand van naamkaartjes op de vloer kon alles makkelijk verzameld worden. Er werd gevraagd alles te wassen op een hoog mogelijke temperatuur (jawel toch op 60°) en wanneer dit niet kon, werd het advies gegeven de was 72u te laten staan.

Tegelijkertijd moesten we een nieuwe tegenslag verwerken. Want door de uitbraak in ons Grootenbosch zagen we onze geplande vaccinatie in het water vallen. Pas wanneer we 14 dagen Covid-vrij zijn; kan er worden overgegaan tot vaccinatie. Een domper!

Het was een enorm zware periode voor het personeel. Niet enkel fysiek, maar vooral ook mentaal. Zoals iemand me zelf zei " het is emotioneel zwaar om onze bewoners op deze manier te zien. Ze liggen suf in bed ondersteund door extra beademing, hopend op beterschap". Het is dan ook normaal dat we de hulp inriepen van een psycholoog voor de mentale ondersteuning van ons personeel.

De screening van 11 januari bracht opnieuw 5 extra besmettingen bij de bewoners en 3 bij de medewerkers. Maar ondanks het feit dat er bijkomende besmettingen waren, zagen we toch een dalende trend in het aantal.

Dagelijks moesten we aan onze werking sleutelen en dagelijks nieuwe richtlijnen volgen. De zorg moest zich hier continu aan aanpassen. Vloeibaar is een beter woord dan flexibel, want onze mensen pasten zich voortdurend aan. Van onze vaste werking bleef niet veel over.

Om verdere personeelsuitval te voorkomen en warme zorg te kunnen blijven bieden, werd de hulp ingeroepen van defensie. Na een bezoek van een hygiënist en preventieadviseur schreven zij een verslag met duidelijke richtlijnen dat uitmondden in een vaste werking. Wat een verademing voor het personeel.

Aan medewerkers werd gevraagd zich na hun dienst te douchen vooraleer ze naar huis gingen. De kleedkamers en douches werden in twee verdeeld. De ene voor negatieve personeelsleden en de andere voor positieve personeelsleden die na enige tijd terug kwamen werken.

Op maandag 18 januari werden alle 'negatieve' bewoners opnieuw gescreend. Hieruit kwam 1 extra besmetting bij de bewoners en 2 bij de medewerkers. Het is duidelijk, de dalende tendens blijft.

Ook het vaccinatiemoment kwam eindelijk in zicht. De eerste vaccinatiegroep werd gepland op 29 januari.

Joepie ! Daar is het vaccin!

Begin januari werd de vaccinatiemolen in gang getrokken en momenteel draait hij op volle toeren. Waar er eerst werd gesteld dat enkel bewoners van woonzorgcentra voorrang kregen; wordt de strategie bijgesteld en besluit men tegelijkertijd ook de medewerkers hun spuitje te zetten. Twee vliegen in klap ! Of beter, 2 doelgroepen op 1 dag !

21 januari 2021. In Grootenbosch komt een e-mail binnen waar iedereen al zolang naar uitkeek. 28 januari wordt V-day. Op deze dag zouden de vaccins geleverd worden.

Medewerkers, bewoners, bewoners van de assistentiewoningen, iedereen werd verwittigd en een organisatorisch plan werd uitgetekend. We verdenken er enkelen van om ook stiekem te hebben afgeteld op de kalender.

En dan was hij daar: donderdag 28 januari 2021! V-day. Een dag waar we al zolang, al 10 maanden naar uitkeken was plots aangebroken. Het voelde een beetje als de komst van Sinterklaas toen de koerierdienst onze flacons afleverde.

Lijsten werden gedubbelcheckt (we wilden niemand vergeten). De richtlijnen werden nogmaals doorgenomen (we wilden geen fouten maken) en alles werd klaargezet. Op het einde van de dag waren we zeker en klaar! Morgen is het voor echt!

Vrijdag 29 januari 2021 11u.

Onze CRA Dr. Lotte Van Esbroeck had een laatste afspraak met onze hoofdverpleegkundigen en leidinggevenden die ondersteund zouden worden door oud medewerkers (oud verpleegkundigen) van het AZ Nikolaas.

De taken werden verdeeld en de molen kon in gang gezet worden.

Klokslag 11.15u werd de eerste bewoner gevaccineerd.

De rest volgde snel. Verdieping per verdieping werd afgewerkt en elke bewoner wachtte vol spanning in de deuropening van zijn/haar kamer het vaccinatieteam af. Onder aanmoediging van de aanwezige medewerkers werden de spuitjes gezet. De sfeer zat er zo goed in dat niemand het erg vond om een kwartiertje in de buurt te blijven. Zo konden we goed observeren dat er zich geen complicaties voordeden.

Buitenstaanders konden duidelijk merken dat er iets gaande was in Grootenbosch. Op de parking ontstond er immers een heuse "wachtrij". Maar na een kleine vertraging liep ook de vaccinatie van de medewerkers vlot.

14.30u : alle spuitjes waren gezet. Een opluchting voor velen!

We weten nu hoe het moet en kijken uit naar deel 2!

19 februari 2021 staat opnieuw aangestipt in onze agenda.

De weg naar het " normaal" is nu eindelijk ingezet.

Dank aan ieder die zich liet vaccineren.

Tsjaska Brys - *"Samen Sterk"*

We herdenken

Het jaar 2020 zal voor altijd in ons geheugen gegrift staan. Het werd een zware tijd voor ieder van ons.
Het was alsof alles tot stilstand kwam. De wereld zag er plots een stuk vreemder uit.

We keken uit naar de zomer, die heerlijke zomer, genieten van het mooie weer, wandelen met familie, ontmoetingen in onze cafetaria... Maar het bleef bij dromen.
Gevoelens van angst en onzekerheid overspoelden ons. Samen de maaltijd met onze medebewoners nuttigen kon niet meer. Alle contacten vielen weg... er bleef enkel nog isolatie over....
Met Kerstmis zou het al veel beter worden. Niets was minder waar....

We werden diep geraakt door het overlijden van onze medebewoners. Allerlei vragen komen op jullie af; waarom konden we niet samenblijven, hoe ga ik nu om met die lege plaats aan tafel? Aan wie moet ik mijn verhaal nu kwijt?
Misschien is het moeilijk erover te praten, iemand te kunnen zeggen dat je enorm veel verdriet hebt. Verwerken van dit verdriet is wennen aan de leegte en is vooral de mooie herinneringen een plaats geven in je hart.

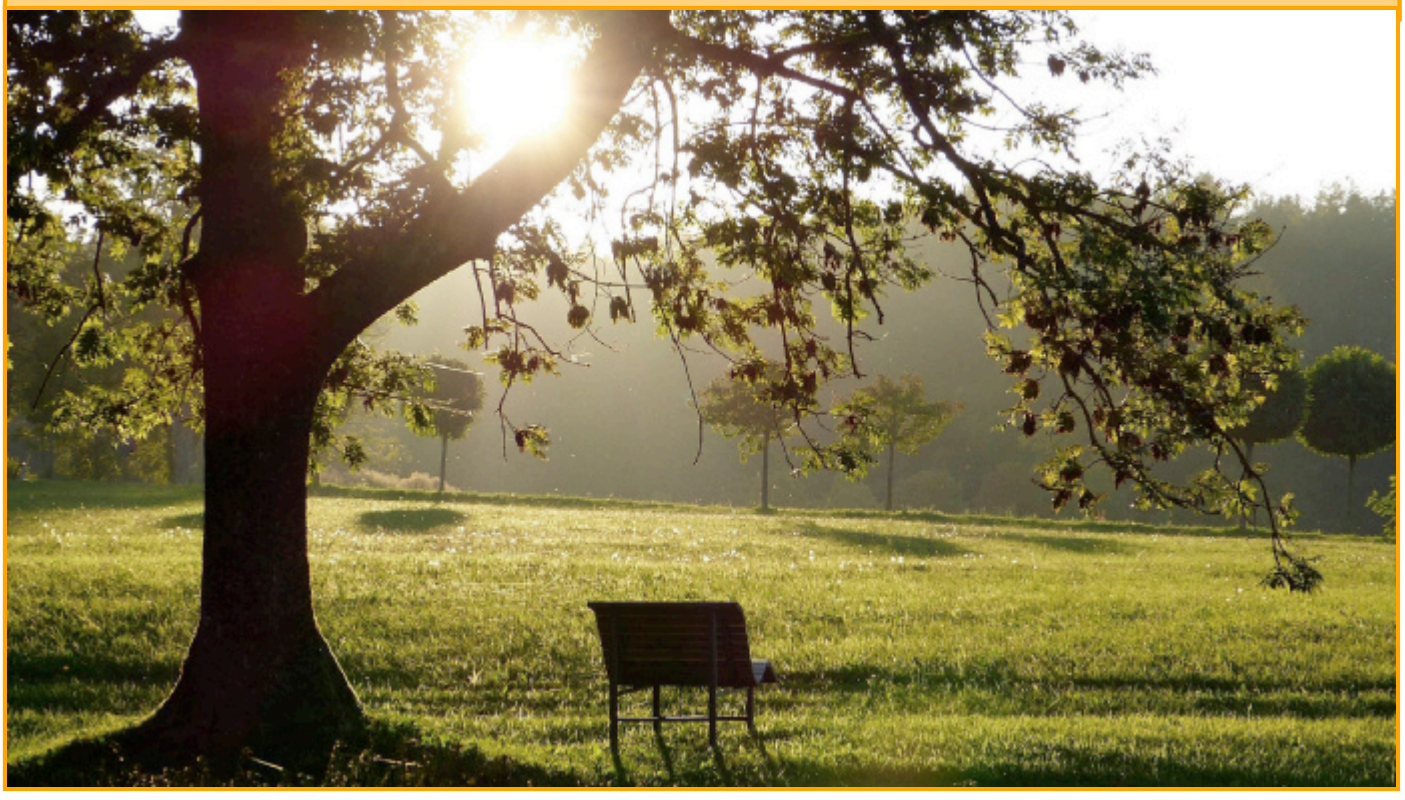

Wij namen afscheid van:

René Van Poucke
Maria Daelman
Leontine Wenselaers
Antoine De Strooper
Jozef Van Mieghem
Angèle Hoeykens
Leonard Ivens
Jan Muys
Lea Mets
Lea Schmitt
Marie- Louise D'Hooghe
Wilfried De Schepper
Roger Tondeur
Joseph Jordens
Eduard Van Esbroeck

Getuigenis van familie

KOESTEREN

Op 10 januari won het virus waarvan de naam op ieders lippen ligt het van alweer een leven, het leven van mijn pa. Zo vlug, zo onredelijk, zo ingrijpend was het om hem te moeten laten gaan zonder nog iets liefs te kunnen zeggen, zonder kus, omhelzing of streling. Het laat een gevoel na dat heen en weer gaat tussen kilte en warmte.

Hij was de laatste tijd erg broos en de omgang met hem was ook daardoor steeds tederder en zachter geworden. Dat troost. Ik weet zeker dat hij wist dat ik hem heel graag zag ook toen ik niet bij hem kon zijn. Toch maakt dat weten het verdriet en het gemis niet minder.

'Wat je wordt ontnomen moet je koesteren,' las ik nog niet zo lang geleden. Het was een uitspraak waaraan ik onlangs moest denken bij een scène uit de Belgische film 'Le tout nouveau testament'. Een jonge vrouw die erg leed onder het verlies van een hand en een arm herwon haar levensvreugde door in haar verbeelding de verloren hand op de vingers te laten lopen over de tafel, door haar te zien dansen of zich erdoor te laten kriebelen en ze uiteindelijk ook met haar andere hand te strelen. Ze koesterde wat ze miste.

Mijn pa heeft veel nagelaten om te koesteren, een berg mooie herinneringen. Hij leerde me fietsen, zwemmen, timmeren, beitels slijpen, muren en ramen schilderen, haakdelingen maken, bloemen en planten zaaien, aardappelen schillen … Hij was van beroep een timmerman. Ik koester vandaag mijn huis en dat van mijn gezin waarin hij zoveel van zichzelf heeft gestopt: een houten plafond met prachtige balken, ramen, deuren en zelfs enkele meubels. Ik zie hem nog altijd op de nok zitten en trots zijn op de stevige houten dakconstructie. Ik ben dankbaar dat dat alles elke dag rondom mij kan zijn. Ik koester ook wat hij begon te maken toen hij minder bedrijvig werd als timmerman: gedichten. Met eenvoudige woorden schreef hij neer wat diep in hem leefde. Het blijkt thans een rijkdom te zijn. Het sterkte me dan ook dat ik op zijn intieme uitvaart één van die vele gedichten kon voorlezen. En dat wil ik hier graag delen met al wie in deze moeilijke tijden in en rondom WZC Grootenbosch geleden heeft of nog lijdt. Zo blijft mijn pa, Leonard, nog even bij jullie. Zo blijft hij ook in mijn hart.

De cirkel van het leven.

De lente in een mensenleven
is o zo vlug voorbij
ze duurt soms maar heel even
’t is maar een vleugje, de opkomst van de tij

Je bent zo krachtig, sterk en jong
je kan alles aan en overal tegen
maar staat gereed voor ’n verdere sprong
de lente duurt maar even

En vlugger dan je denkt is het al zomer
met stralende zon en bloemenpracht
wat een geschenk toch van hierboven
het valt ons zomaar in de hand

Zo willen wij het eeuwig houden
heldere lucht en zon, ook aan zee en strand
’n familie en gezin waarvan we zoveel houden
we smeden daarmee zo’n sterke band

Toch komt de tijd om een en ander prijs te geven
de zon blijft niet schijnen dag aan dag
dagen worden kort, soms grijs, ’t hoort bij de cirkel van het leven
en wat ooit volgt is een lang durende nacht

En ’t leven blijft zich steeds herhalen
de klok op de toren staat niet stil
het heeft ons leren te aanvaarden:
alles wat geschiedt, is Gods wil

*****

Leonard Ivens (timmerman-dichter, 1932 – 2021)

Getuigenissen van collega's

9 Februari,

ik keer voor de eerste keer na Grootenbosch, nadat ik Corona heb gehad.

Ik kom precies in een hele andere wereld terecht ,sinds ik 14 januari vertrok.

Er is nog weinig te merken van heel het cohort gebeuren. Geen schorten, shields meer ,terug bewoners die op de gang wandelen ,geen wegwerpservies meer ,enkel de bewoners die op de kamer eten doen me er nog aan herinneren.

Ik kan na 3 maanden terug plaats nemen op onze bureautje en wanneer ik even alleen ben , verzink even in gedachten.

Ik moet even slikken. Op de één na laatste dag van het jaar moest een bewoonster verhuizen naar de cohort . Toen ze aan mij met een bange blik vroeg :Kirsten ,keer ik nog terug naar mijn oude kamer ? Moest ik even slikken. Ik probeerde mijn tranen te verbergen en beloofde haar dat we heel hard ons best gingen doen ,dat ze terug kon keren naar haar oude kamer ,maar dat ik jammergenoeg geen glazen bol had . We gingen met de medebewoners heel hard duimen dat het goed ging komen,meer kon ik niet over mijn lippen krijgen. Wetende dat de kans bestond dat dit niet het geval ging zijn.

Goed ingepakt, voorzien van alle veiligheidsmaatregelen, verliet ze haar kamer, de onzekerheid tegemoed, weg van haar vertrouwde omgeving. Gelukkig kon ze gezond en wel terugkeren, 4 weken later.

Ik had me lang sterk gehouden ,maar het ging niet meer. Ik barstte in tranen uit ,alleen op haar vertrouwde kamertje. Haar blik in haar ogen had me geraakt tot in het diepste van mijn ziel.

Ik wist dat deze laatste oudjaarsdagen voor altijd in mijn geheugen zouden gegrift staan.

Het Covid leven ging verder en mijn werk ook.

Afscheid zonder afscheid

Corona,
ziek zijn en genezen gaat voorbij,
terwijl ik ziek was en in bed lag, passeerden 's avonds, als in een film, de overleden bewoners in rij na mekaar:

René was de eerste die ons verliet, onze 102 jarige nam het voortouw, na een stevige handdruk en zijn immer vriendelijke ogen.
Luc gaf het vechten op na zovele jaren met moed, wilskracht en optimisme zijn slepende ziekte te hebben gedragen.
Jan haalde zijn schouders op, helaas werd ook hij geveld.
Angèle, intriest, wou geen bezoek meer sinds Corona het uitschreeuwde. Nee hoor, zij wachtte tot dat vreselijke virus weg was. En plots nam het Angèle mee, zonder ook maar iets te vragen, maar de levendige dame was haar vuur sinds Coronatijd verloren.
Toon kwam terug van Cohorte, maar niet voor lang...
Roger was onze welkom bij het binnenkomen, hij was afhankelijk geworden, dat viel hem zwaar...

15 bewoners zijn we op korte tijd verloren

omdat alles zo snel ging,
Is het goed dat we hier even bij kunnen stilstaan.

In deze omstandigheden wil niemand in de zorg stappen.
Toch overtuig je de mensen om in de zorg te stappen! Net nu!
In deze omstandigheden moet je in de zorg stappen,
want wij maken het verschil!

We houden stand ondanks het wegvallen van bewoners.
We houden stand ondanks de afwezigheid van de vele collega's.
Want wij zijn diegene die onze bewoners en collega's overtuigen om ook vol te houden.
Wij houden veelal als laatste de hand van onze bewoner vast en vragen om vol te houden.
Wij geven een schouderklop.
Wij porren onze bewoners aan om te eten en te drinken, terwijl we ons zelf geen tijd gunnen, omdat je die nu niet hebt.

Ontroering bij de bewoners bij het terugzien van elkaar,
het terugzien van hun familie.
Ontroering bij het terugzien van collega's.
Ontroering bij de eerste prik.
Ontroering door de samenhorigheid.
Ontroering door de steun van defensie.
Ontroering door de rust die wederkeert.

Maar er is HOOP!

HOOP voor onze bewoners.
HOOP voor de collega's
HOOP voor de familie.
HOOP voor de vrijwilligers.
HOOP voor ons SAMEN!

Zullen we?

Zullen we samen
stap voor stap
weer leren kijken
ruiken
voelen
en bewonderen?
Zullen we samen
ons denken
achterwege laten
zodat we stilte
in ons hoofd
weer kunnen
proeven?
Zullen we?
Dan komen we
samen.
Stap voor stap
op adem.
En zien we
door de bomen
het bos weer.

- Griet Van den Breen

Dank je wel!